

PROP DE VOSALTRES

La col·laboració dels cristians

Benvolguts diocesans:

No és un bon símptoma de convivència social la queixa continuada contra els altres o la recerca permanent de reconeixement o gratitud per les nostres bones accions. I sembla que en situacions extremes, com l'actual, és molt freqüent. Costa assumir la pròpia responsabilitat i afalaga rebre agraïments que, per una altra part, sempre els considerem merescuts.

Aquesta breu introducció ve al cas per una opinió i postura que sintetitza la frase que llança algun comentarista en els mitjans de comunicació social. Què està fent l'Església en aquest tràgic moment de la pandèmia del coronavirus? En el pitjor sentit de la formulació aquesta pregunta comporta una resposta implícita, res; en el millor dels casos es tracta de demanar una informació més àmplia de quantes actuacions realitza la institució eclesial. Ara i sempre.

Hi ha una frase molt reveladora, d'autor anònim, que s'acomoda bé a l'explicació que posaria sobre la taula. «Per al que estima, mil objeccions no arriben a formar una dubte; per a qui no estima, mil proves no arriben a constituir una certesa». En aquest cas concret caldria posar el complement directe, l'Església, al verb estimar. I també caldria recordar sempre que l'Església està formada per tots els batejats. Això que és una obvietat per a molts, sembla que s'oblida desitjant posar en evidència la poca o nul·la feina de la jerarquia cap a

la societat en moments d'angoixa. Caldrà repetir que les actuacions de tots els cristians repercuteixen, per bé i/o per mal, en la realitat i en la imatge de tota l'Església present en aquest món. Ho sabem bé tot i que en algunes ocasions se'ns oblidada. És cert que a qui té més responsabilitat en la comunitat, se li reclama un comportament més exigent amb els criteris de Jesús.

No voldria que aquestes línies fossin una opinió a la defensiva tractant de convèncer a qui li és indiferent aquesta actuació. Ni tampoc una acusació cap a altres grups o col·lectius. Cada persona i cada organització són responsables de les seves decisions i, en general, quan la seva actuació és beneficiosa se la valora, aplaudeix i agraeix.

En aquests moments hi ha molts cristians que, en els diferents àmbits socials, es desviuen per ajudar als seus semblants. Manifesten amb claredat

les seves conviccions basades en la fe en Crist. Treballen en els hospitals, en les residències de gent gran, en els serveis públics de transport, de seguretat, d'informació o en l'atenció a les compres de primera necessitat. Vagi per davant per a tots ells la nostra admiració i la nostra gratitud.

També existeixen institucions catòliques que són exemple de dedicació i servei a tots els que sofreixen els efectes de la Covid-19. Parròquies que, amb els sacerdots al capdavant, atenen l'acompanyament i l'oració de les famílies amb difunts i obren les seves portes per distribuir els aliments necessaris per a moltes famílies vulnerables. Comunitats de religiosos que aporten la seva experiència i els seus recursos. Institucions amb llarga trajectòria que no han deixat de prestar ajuda o consol als més pobres, les Càritas parroquials i diocesanes, Jericó, Mans Unides, l'Associació Vicentina, Llars del Seminari... i moltes altres conegudes per tots vosaltres.

Una consideració final. L'ajuda als altres és una conseqüència clara de la nostra fe però sense oblidar l'anunci lluminós de la salvació de Jesucrist que comporta la pregària, la participació en els sagraments i l'amor profund al Senyor i a la seva Església. Gràcies a tots per la vostra col·laboració.

Amb la meva benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Suspenen el pelegrinatge diocesà al Santuari de Lourdes

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes del Bisbat de Lleida ha suspès el tradicional pelegrinatge anual al Santuari de la Mare de Déu de Lourdes, que estava previst del 25 al 28 de juny d'aquest any.

El president de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la diòcesi de Lleida, Ramon Maria Reig, ha fet arribat una carta als simpatitzants de l'Hospitalitat on anuncia també la suspensió del pelegrinatge previst per al 16 de maig a Montserrat. Ramon Maria Reig recorda, en la seva carta, que el Santuari de Lourdes es troba tancat per als pelegrinatges i sense data prevista de reobertura.

La previsió és que continuarà com a mínim fins a finals de juny. En el mateix sentit, l'Hospitalitat destaca que «és el moment de centrar la nostra vocació d'hospitalaris en el nostre entorn més proper. Segur que la Mare i el seu Fill ens hi ajudaran, si així els hi demanem». A més, afegeix que «entre tant, mirem de viure l'esperit hospitalari i la fraternitat que desitgem i ens caracteritzi en el dia a dia, tot demanant a la Mare de Déu de Lourdes i al seu fill, Jesús, per totes les persones afectades per aquesta situació, perquè finalitzi el més ràpid possible i doni pas a unes relacions personals i socials més humanes i més fraternes».

CERCA DE VOSOTROS

La colaboración de los cristianos

Queridos diocesanos:

No es buen síntoma de convivencia social la queja continuada contra los demás o la búsqueda permanente de reconocimiento o gratitud por nuestras buenas acciones. Y parece que en situaciones extremas, como la actual, es muy frecuente. Cuesta asumir la propia responsabilidad y halaga recibir agradecimientos que, por otra parte, siempre los consideramos merecidos.

Esta breve introducción viene a cuento por una opinión y postura que sintetiza la frase que lanza algún comentarista en los medios de comunicación social. ¿Qué está haciendo la Iglesia en este trágico momento de la pandemia del coronavirus? En el peor sentido de la formulación esta pregunta lleva una respuesta implícita, nada; en el mejor de los casos se trata de pedir una información más amplia de cuantas actuaciones realiza la institución eclesial. Ahora y siempre.

Hay una frase muy reveladora, de autor anónimo, que se acomoda bien a la explicación que pondría encima de la mesa. «Para el que ama, mil objeciones no llegan a formar una duda; para quien no ama, mil pruebas no llegan a constituir una certeza». En este caso concreto habría que poner el complemento directo, la Iglesia, al verbo amar. Y también habría que recordar siempre que la Iglesia está formada por todos los bautizados. Esto que es una obviedad para muchos, parece que se olvida deseando poner en evidencia el poco o nulo trabajo de la jerarquía hacia la sociedad en momentos de angustia. Habrá que repetir que las actuaciones de todos los cristianos repercuten, para bien y/o para mal, en la realidad y en la imagen de toda la Iglesia presente en este mundo. Lo sabemos bien aunque en ocasiones se nos olvida. Es cierto que a quien tiene más responsabilidad en la comunidad, se le reclama un comportamiento más exigente con los criterios de Jesús.

No quisiera que estas líneas fueran una opinión a la defensiva tratando de convencer a quien le es indiferente dicha actuación. Ni por supuesto una acusación hacia otros grupos o colectivos. Cada persona y cada organización son responsables de sus decisiones y, en general, cuando su actuación es beneficiosa se le valora, aplaude y agradece.

En estos momentos hay muchos cristianos que, en los distintos ámbitos sociales, se desviven por ayudar a sus semejantes. Manifiestan con claridad sus convicciones basadas en la fe en Cristo. Trabajan en los hospitales, en las residencias de mayores, en los servicios públicos de transporte, de seguridad, de información o en la atención a las compras de primera necesidad. Vaya por delante para todos ellos nuestra admiración y nuestra gratitud.

También existen instituciones católicas que son ejemplo de dedicación y servicio a todos los que sufren los efectos de la Covid-19. Parroquias que, con los sacerdotes al frente, atienden el acompañamiento y la oración de las familias con difuntos y abren sus puertas para distribuir los alimentos necesarios para muchas familias vulnerables. Comunidades de religiosos que aportan su experiencia y sus recursos. Instituciones con larga trayectoria que no han dejado de prestar ayuda y consuelo a los más pobres, las Cáritas parroquiales y diocesana, Jericó, Manos Unidas, la Asociación Vicenciana, Llars del Seminari... y otras muchas conocidas por todos vosotros.

Una consideración final. La ayuda a los demás es una consecuencia clara de nuestra fe pero sin olvidar el anuncio luminoso de la salvación de Jesucristo que conlleva la oración, la participación en los sacramentos y el amor profundo al Señor y a su Iglesia. Gracias a todos por vuestra colaboración.

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Càritas Lleida registra un augment del 65% de les demandes

Des de l'inici de l'estat d'alarma decretat pel govern d'Espanya, Càritas diocesana de Lleida ha incrementat les accions d'acollida i atenció a les persones que acudeixen a la cerca dels seus serveis. La totalitat de programes que desenvolupen han continuat actius, tot i l'adaptació a les circumstàncies excepcionals del moment. Concretament han registrat un augment del 65% de les demandes per cobrir necessitats bàsiques per part de persones en risc d'exclusió des de l'inici de la crisi sanitària provocada per la Covid-19.

En aquest primer mes de confinament, Càritas ha centrat la seva atenció en les persones més vulnerables i ha atès un total de 80 famílies en situació de precarietat. A més a més, 300 persones han rebut assistència per cobrir necessitats més bàsiques, que s'han pogut satisfer amb ajuts per valor de 7.443,35 euros. Entre les demandes més rebudes destaquen les d'aliments, productes d'higiene personal i roba interior. El servei de bugaderia ofert per l'empresa d'inserció Troballes ha mantingut la seva activitat diària. En el terreny laboral, els professionals de Cà-

ritas han continuat fent seguiments i acompanyaments a distància així com acollides laborals quan aquestes han estat necessàries. També han copiat el retorn d'algunes persones que, a causa de les actuals circumstàncies, han acudit de nou a Càritas.

Càritas vol fer públic un agraïment explícit a les persones voluntàries que hi col·laboren. A les que ja ho fan de forma continuada i constant i a totes aquelles que s'han afegit en aquests moments difícils. També agraeixen la col·laboració econòmica de totes aquelles persones que han respost de forma significativa a la demanda de captació de recursos. L'entitat fa una crida a la societat per poder continuar amb el seu treball i no defallir davant l'augment de demandes d'ajuda i de suport que sorgeixen en moments difícils com els actuals. Per l'experiència d'anterioris crisis es constata que les famílies més vulnerables són les que pateixen de forma més intensa les seves conseqüències. Per aquest motiu, Càritas Catalunya ha iniciat la campanya «La necessitat s'ha triplicat. Tripliquem les donacions».

El cycle de conferències sobre l'acompanyament de l'IREL es pot visualitzar a Internet

L'IREL (Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida) posa a disposició a través de la seva pàgina web les xerrades del cycle sobre l'Acompanyament que es van haver d'ajornar degut a la crisi sanitària.

D'aquesta manera es poden tornar a escoltar les següents conferències: Lliçó inaugural. Conferència de Josep M. Forné: «Acompanyar per alliberar» (7 de novembre); «La cura de la salut dema-

na acompanyar», a càrrec de Montse Esquerda (14 de novembre); «L'acompanyament afectiu» impartida per Glòria Montanuy (12 de desembre); «Acompanyar en el dol», impartida per Anna Maria Agustí (16 de gener); i la conferència de Jaume Flaquer «Diàleg entre religions i interpellacions mútues: una forma d'acompanyar-se vers la veritat», que va tenir lloc a l'IEI el passat 13 de febrer.

Els actes religiosos en honor a sant Àngel de Seròs, a porta tancada

Seròs va celebrar del 17 al 19 d'abril la seva Festa Major en honor a sant Àngel, el cap de setmana següent del diumenge de Pasqua, d'una manera ben diferent, amb els veïns confinats a casa. Els actes religiosos del dia 17 es van fer a porta tancada a causa de l'estat d'alarma per la situació de pandèmia. A la sortida del sol, Mn. Pau Fechet va beneir el poble i el terme des de la costa de Sant Àngel. A les 11 del matí es va celebrar la litúrgia a la capella dedicada a aquest sant, per la salut de tot el poble. I a les 12 del migdia es va emetre en direc-

te pel Facebook, des de la parròquia d'Aitona, la missa en honor al sant. El mossèn va tenir un record especial per a tots els difunts. Mentrestant, des de Seròs a la mateixa hora van repicar les campanes en honor al sant protector i alguns veïns van sortir als balcons a cantar els Goigs de Sant Àngel Custodi, que també van sonar per la megafonia. Recordem que a Aitona les misses es poden seguir en directe pel canal de Facebook de la parròquia, tots els dissabtes a les 20 hores, i els diumenges a les 12 hores.

Us animem a seguir-les.

REFLEXIONS

Persona i comunitat

Jesús diu: el Bon Pastor crida les ovelles que són seves, cadascuna pel seu nom. És una paraula senzilla i entranyable que evoca un tema important de la nostra vida cristiana, el lloc i la importància de la comunitat i de cada persona. L'expressió «ramat» és més aviat negativa. No indica només un grup d'ovelles sinó que evoca una determinada actitud, gregària, que no es pregunta el perquè de res i va allà on el porten. De fet, així ha començat tothom la seva vida, com a persona i com a cristià. La majoria de nosaltres ha crescut en un ambient cristià i hem fet el que ens manava l'Església, sense més preguntes. Fins que van arribar les preguntes. Aleshores va començar un camí que ha marcat tota la nostra vida. Es pot dir que aquest camí, que no s'acaba mai, està fet de dos passos. El primer és el pas de l'actitud gregària a la decisió personal, feta amb responsabilitat i esperit crític. De fet, l'esperit cristià no es defineix per l'obediència sinó per la fe i l'amor, que són decisions personals. El procés de la maduresa

cristiana es va fent per l'actitud responsable de fe i amor en les decisions, a vegades no fàcils, que la vida ens demana. En la imatge de la paràbola, les ovelles segueixen el seu Senyor, que dona la vida per elles, participant del seu amor lliurement entregat. Aquest pas, de la vida gregària a la decisió responsable, té un perill: allunyar-nos del grup i fer sols el nostre camí. Cal un segon pas, de la vida personal responsable a la participació activa en la comunitat. Cal recuperar el grup no com a àmbit tancat sinó com a comunitat viva, com a conjunt de persones que creuen i estimen en l'Esperit de l'Evangeli, i així creen lligams de comunió i s'ajuden a créixer en la fe i l'amor; una comunitat en la qual tots alhora aporten i aprenen, en la responsabilitat i en la humilitat, participant de l'Esperit del seu Senyor. Jesús proposa així aquest projecte cristià: llavors hi haurà un sol ramat i un sol pastor.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Fets 11,1-18 / SI 41 / Jo 10,11-18]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.; beat Ceferí Jiménez Malla (el Pelé).

5. □ Dimarts [Fets 11,19-26 / SI 86 / Jo 10,22-30]. **Leida:** Beat Salvi Huix i Miralpeix, bisbe i mr. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelita; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finjosa, bisbe.

6. □ Dimecres [Fets 12,24-13,5 / SI 66 / Jo 12,44-50]. Tradició del martiri *ante Portam Latinam* de sant Joan Evangelista, patró de les

arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco.

7. □ Dijous [Fets 13,13-25 / SI 88 / Jo 13,16-20]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, màrtirs, venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), religiosa benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. XI).

8. □ Divendres [Fets 13,26-33 / SI 2 / Jo 14,1-6]. Santa Maria, mitjancera de totes les gràcies. Mare de Déu de Pompeia (Rosar) i també del Toro, patrona de Menorca, i altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc. Aparició de l'arcàngel sant Miquel, pa-

tró dels radiòlegs i dels radioterapeutes; sant Eladi, bisbe.

9. □ Dissabte [Fets 13,44-52 / SI 97 / Jo 14,7-14]. *Tortosa* (territori de la comunitat valenciana): Mare de Déu dels Desemparats. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.

10. □ Diumenge vinent, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Fets 6,1-7 / SI 32 / 1Pe 2,4-9 / Jo 14,1-12]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prevere i doctor de l'Església, apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

25 ANYS CPT

Una Església unida al Senyor

MN. JOAN GUITERAS I VILANOVA

Mn. Joan Guiteras i Vilanova és avui el degà-president emèrit del Capítol de la Catedral de Barcelona. Avui explica el record d'aquella trobada i el vincula a una Església amb diverses veus però amb una sola paraula, que sap ajustar la seva missió a l'Evangeli.

Com recorda la seva participació al Concili Provincial Tarraconense?

Vaig participar, per designació del Capítol de la Catedral de Barcelona, en aquest Concili Provincial. Em vaig sentir honorat de ser testimoni del ressò de les veus de les diòcesis de Catalunya. El Concili era un do de Déu i entroncava amb les Constitucions del Vaticà II. Sovint em preguntava: Església, ¿què dius de tu mateixa i com ets fidel a la teva missió a la nostra terra? Quan es parlava de l'Església, de vegades, estava molt content i altres no tant. Hi va haver moments de tensió, cosa normal. Suposo que els bisbes també hi patien.

Què va representar per a l'Església aquesta iniciativa?

Va ser un moment intens: s'havia de fer una avaluació i establir elements per una missió adequada als contemporanis. Demanava sinceritat. El fruit primer era la conversió. Les estructures es renoven amb la sinceritat provenint de l'Esperit. Algunes conclusions no foren del grat de tots. Suposava una reflexió, més enllà de les opinions. No era patrimoni d'elits, sinó una eina que mouria la vida dels fidels i que havia d'arribar a molts.

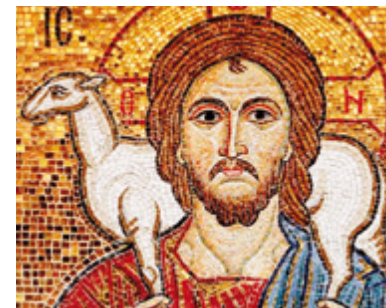
Quins aprenentatges es poden extreure d'una experiència sinodal com aquella?

Feia temps que no s'havia celebrat cap Concili Provincial. Els cristians hauríem d'aprendre més a reflexionar, a dialogar i, per tant, a saber quines cartes entren en joc. Dialogar comporta tractar els assumptes amb franquesa, sense faltar a la prudència que sant Tomàs, en la *Summa*, defineix com la «recta ratio agibilium», és a dir, com «el raonament recte per actuar bé». Les sessions demanaven paciència. Escoltar també fatiga, tot i que el sant cafè, de tant en tant, ens desvetllava. A més, convé que els diversos accents dels grups eclesíastics se sentin germans.

Diumenge IV de Pasqua (A)

COMENTARI

Jesús és el bon pastor que dona vida per les ovelles

Tots entenem la imatge del pastor i les ovelles. Jesús la fa servir per definir la seva figura: *Jo soc la porta de les ovelles. A través d'aquesta porta podem arribar a la salvació: Els qui entrin passant per mi, se salvaran de tot perill i trobaran pasturatge.* Jesús és el veritable pastor: *Les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom.* El que vol el pastor no és el que desitgen els lladres i els bandolers: *Els lladres només venen per robar, matar i fer destrossa.* En canvi Jesús vol la salvació i la vida: *Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida i en tinguin a desdir.* Jesús no ha vingut a aprofitar-se de les ovelles com havien fet els dirigents jueus de la seva època. Jesús no explota les ovelles, al contrari es posa al seu servei, dona la seva vida per elles, les coneix individualment amb un coneixement amorós.

Nosaltres, com ovelles de Déu, som coneguts i estimats personalment per Jesús: Si el seguim, si passem per ell trobarem la vida, la salvació, la felicitat plena. Però avui, en aquest diumenge del Bon Pastor, se'ns demana a tots els pastors de l'Església (d'alguna manera ho som tots, però especialment els sacerdots) que coneguem les ovelles, que les estimem, que les portem a la vida; que coneguim i estimem Jesucrist perquè a través d'ell arribin a la vida, a l'autèntica vida. No podem ser lladres o bandolers que es preocupen només dels seus propis interessos.

Per això a la primera lectura veiem com la gent preguntaven: *Digueu-nos què hem de fer, com trobarem la vida.* La resposta és clara: *Convertiu-vos i que cadascú es faci batejar en el nom de Jesús, per obtenir el perdó dels pecats.* En ell trobem la salvació. I Pere ens recorda: *Tots vosaltres anàveu errants com un ramat que es dispersa, però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià.* Però seguir Crist pastor, és agafar també la nostra creu, com va fer ell: *Crist patí per vosaltres i així us deixà el seu exemple perquè seguïu les seves petjades.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14a.36-41)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies.» En sentir això, es van penedir de tot cor, i deien a Pere i als altres apòstols: «Germans, digueu-nos què hem de fer.» Pere els va respondre: «Convertiu-vos, i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant, ja que la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i per a tots aquells que ara són lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà.» Pere continuava confirmant això mateix amb moltes altres paraules i els feia aquesta recomanació: «Aparteu-vos d'aquesta gent innoble.» Els qui acceptaren la predicació de Pere es feren batejar, i aquell dia s'afegiren a la comunitat unes tres mil persones.

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, / no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna. / Em guia per camins segurs per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,20b-25)

Estimats: Si després d'obrar bé us toca sofrir, i ho suporteu amb paciència, això sí que té mèrit davant de Déu. Aquesta és la vostra vocació, ja que també Crist patí per vosaltres, i així us deixà el seu exemple perquè seguïu les seves petjades. «Ell no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia.» Quan l'insultaven, no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces; sinó que confiava la seva causa a aquell que judica amb justícia. A la creu, ell «portà» en el seu cos «les nostres culpes», perquè no visquem com a pecadors, sinó com a justos. «Les seves ferides ens curaven.» Tots vosaltres «anàveu errants com un ramat que es dispersa», però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 10,1-10)

En aquell temps, Jesús parlà així: «Us ho dic amb tota veritat: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre o un bandoler. El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: el guarda li obre la porta, i les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir. Quan té a fora totes les seves, camina al davant, i les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en lloc de seguir-lo, en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys.» Jesús els parlà amb aquest llenguatge, però ells no entengueren què volia dir. Jesús continuà: «Us ho dic amb tota veritat: Jo soc la porta de les ovelles. Tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres o bandolers, però les ovelles no en feien cas. Jo soc la porta. Els qui entrin passant per mi, se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. Els lladres només venen per robar, matar i fer destrossa. Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,14a.36-41)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y declaró: «Con toda seguridad conozca toda la casa de Israel que, al mismo Jesús, a quien vosotros crucificasteis, Dios lo ha constituido Señor y Mesías». Al oír esto, se les traspasó el corazón, y preguntaron a Pedro y a los demás apóstoles: «¿Qué tenemos que hacer, hermanos?» Pedro les contestó: «Convertíos y sea bautizado cada uno de vosotros en el nombre de Jesús, el Mesías, para perdón de vuestros pecados, y recibiréis el don del Espíritu Santo. Porque la promesa vale para vosotros y para vuestros hijos, y para los que están lejos, para cuantos llamare así el Señor Dios nuestro». Con estas y otras muchas razones dio testimonio y los exhortaba diciendo: «Salvaos de esta generación perversa». Los que aceptaron sus palabras se bautizaron, y aquel día fueron agregadas unas tres mil personas.

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sostengan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,20b-25)

Queridos hermanos: Que aguantéis cuando sufrís por hacer el bien, eso es una gracia de parte de Dios. Pues para esto habéis sido llamados, porque también Cristo padeció por vosotros, dejándoos un ejemplo para que sigáis sus huellas. Él no cometió pecado ni encontraron engaño en su boca. Él no devolvía el insulto cuando lo insultaban; sufriendo no profería amenazas; sino que se entregaba al que juzga rectamente. Él llevó nuestros pecados en su cuerpo hasta el leño, para que, muertos a los pecados, vivamos para la justicia. Con sus heridas fuisteis curados. Pues andabais errantes como ovejas, pero ahora os habéis convertido al pastor y guardián de vuestras almas.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 10,1-10)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «En verdad, en verdad os digo: el que no entra por la puerta en el aprisco de las ovejas, sino que salta por otra parte, ese es ladrón y bandido; pero el que entra por la puerta es pastor de las ovejas. A este le abre el guarda y las ovejas atienden a su voz, y él va llamando por el nombre a sus ovejas y las saca fuera. Cuando ha sacado todas las suyas camina delante de ellas, y las ovejas lo siguen, porque conocen su voz; a un extraño no lo seguirán, sino que huirán de él, porque no conocen la voz de los extraños.» Jesús les puso esta comparación, pero ellos no entendieron de qué les hablaba. Por eso añadió Jesús: «En verdad, en verdad os digo: yo soy la puerta de las ovejas. Todos los que han venido antes de mí son ladrones y bandidos; pero las ovejas no los escucharon. Yo soy la puerta: quien entre por mí se salvará y podrá entrar y salir, y encontrará pastos. El ladrón no entra sino para robar y matar y hacer estragos; yo he venido para que tenga vida y la tengan abundante.»